

*Bilmez misin,
gönül ferman dinlemez...*

BABAMDAN SONRA

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

BABAMDAN SONRA

Ahmed Gnbay Yıldız

TİMAŞ YAYINLARI | 2747
Edebiyat Kitaplığı Roman Dizisi | 134

YAYIN YÖNETMENİ
İhsan Sönmez

EDİTÖR
mran Tzn

KAPAK TASARIMI
Ravza Kızıltuğ

KAPAK FOTOĞRAFI
© Valentino Sani / Trevillion Images

1. BASKI
Nisan 2012, İstanbul

10. BASKI
Haziran 2020, İstanbul

ISBN
ISBN 978-605-08-0164-4
9 786050 801644

TİMAŞ YAYINLARI
Cağalođlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No:5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr
timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık
Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT
Sistem Matbaacılık
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Telefon: (0212) 482 11 01
Matbaa Sertifika No: 16086

YAYIN HAKLARI
© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Babamdan Sonra

Doğaya âşıktı önceleri. Bahar geldiğinde yeşile boyanan toprağın bağrında, desen desen, renk renk açan çiçeklere vermişti gönlünü. Ağaçlara, onların hayat soluyan yapraklarına, tomurcukların patlayışına âşıktı daha çok. Meyveye durmuş dallara âşıktı. Suların şırıltısına, kuşların coşkulu kanat çırpışlarına, güneşin, insanı mest eden serüvenine, gökyüzünün o eşsiz dekoruna sevdalıydı. Damarlarındaki kan delice dolaşırken başında kavak yelleri esiyordu. Başka hiçbir sevdayı tanımamıştı yüreği delikanlılık yaşına girdiğinde. El değmedik, masum, duru, henüz başka limanları tanımayan duyguları, her şeyden ziyade tabiata ve Kâinatın Sahibi'ne âşıktı. Her sabah, gün doğmadan evvel yatağından kalkıp hayran bir gönülle güneşin doğuşunu seyrederdi.

Aklı erdi ereli, o uykusundayken üzerine gün hiç doğmamıştı. Vedalar ne kadar hazin olursa olsun, doğuşlar kadar batışlara da kaptırırdı yüreğini. Akşam güneşinin kızıl alevleri semâyı kuşatıp veda hazırlıklarını başlattığında o, bu doyumsuz seremoniyi kaçırmak istemezdi... Güneşin hüznü vedasını izlemeyi, tepelerin ardına yavaş yavaş ağarken gözlerden silininceye kadar onu uğurlamayı görev bilmişti kendine.

Güneş gitse bile nöbetini bol yıldızlı göklere ve aya bırakacaktı. Güneşin taze bir sabahla, yine eski ihtişamını kuşanarak döneceğini bildiği için üzülmezdi. Bilirdi ki bu, dönüşü olan gidişlerin uğurlamasıydı.

Yıldızlar, salkım saçak olurdu bazı akşamlar gökyüzünde. Ayın halelenen o hicaplı yüzünden dökülen mahcup pırıltılar, gün batımının ardından hülyalarını genişletirdi.

O, doğaya âşıktı önceleri. Başka türlü bir sevdanın cemreleri kalbine düşmezden çok evvel. Su, hava, güneş ve toprağın ahengini yitirmeyen aşkı büyülemişti dünyasını. Sonra sihirli bir el dokundu yüreğine. Masumiyeti bozulmayan duygularını bir kızın varlığı uyandırmıştı uykusundan ve beklenmedik anda hülyaları en demli yerindeyken, başka iklimlere açmıştı delikanlının gönül kapısını...

O da en sonunda, yaratılışın fitratındaki içgüdüye kaptırmıştı hülyalarını. Rüyalarının, hissiyatının rengi değişmişti bir anda... Düşüncelerini, doğaya ve sırlar âlemine adamışken bir çift göz büyülemişti kalbini.

Âlemlerin Sahibi'ne dönmüştü yüzünü. Kâinat kadar büyütmeğe çalıştığı kalbine maneviyattan saraylar kurarken, o muhteşem sarayın en ücra köşesine sığınmıştı bir çift göz... Gönül desenlerine şebnem gibi düşüp istediği figürlerle işlemişti kendini o mekâna. Adını, silinmez harflerin sanatsal dokusu gibi kazımıştı beynine. İçinden yükselen bir ses, onu durmaksızın meşgul ediyordu: "Sen onsuz yapamazsın. O senin yol arkadaşın, öteki parçan olabilir..."

Önceleri daha farklıydı gönül desenlerindeki renkler. Sonra bir kız girdi gönül dünyasına, yaratılış katresine katılan mayayı hatırlattı ona... Bir çift gözün esrarı, insan olmanın kurallarını anımsattı sonunda duygularına...

Başında kavak yelleri esen delikanlı, aşkın ve tutkularının, yüreğinde bir parçaya daha bölündüğünü bildi ve hayatına anlam kazandıran hikâyesi başladı o günden sonra... Kâtip değil, hayat yazmaya başladı o vakitten sonra içler acısı hikâyesini. Yüreğindeki bölünmenin sarhoşluğunu yaşadı günler geceler boyu... Kim bilir, belki de ömrünce daha nicelerini yaşayacaktı, bilemedi...

Yaratılışın sırlarını, kâinatın gizemlerini araştırırken başlayan serüvende, doğrularla yanlışları karıştırdı ilk zamanlarda birbirine...

Yetmedi ne yaptıysa... Adressiz yollara saptı bazen, aldırış etmedi yitirdiklerine, kendini destekledi gamsız bir gönülle... Geleceğe bıraktı umursamadan yaşamaya çalıştığı sonuçları. “Yarınlar bizi anlatır nasılsa, tıpkı, benden öncekilerde olduğu gibi,” diyerek, kaderin kendisi için çektiğine inandığı bilinmez çizginin üzerinde yürüdü.

Gölgelerin, gaffet perdesi olup da gerçekleri örteceğini bilemedi... Evet, o önce Kâinatın Sahibi’ne âşıktı. Sonra ceylan bakışlı bir kız geldi, gönül desenlerindeki renklerle oynamaya kalkıştı habersizce... İşte böyle başladı yüreğindeki tek taraflı sevda hikâyesi...

Dağlar

Dağların yamaçları iniltiydi... Her yer, ruha ürperti veren bir uğultunun esareti altındaydı. Bu gece, en cılız çıtırtı bile amansız velvelelerin habercisiydi sanki...

Sürü yorulmuş, koyunların boyunlarındaki çingiraklar susmuştu. Onlar da doğa gibi uykudaydı...

Birbirlerine sokulmuş, yünden bir örtü oluşturmuşlardı serildikleri yerde. Kurt köpekleri, sürüye güven veren bir edayla uzanmışlardı koyunların biraz açıklarında...

Sayvan adı verilen, üzeri dallarla örtülmüş sığınağın hemen önünde çoban ateşi yanıyordu. Muhsin'in yüzü ateşe dönüktü. Sırtındaki kepeneğe bürünmüş, gecenin efsaneleşen görüntüsüne bırakmıştı gözlerini... Uçuk yüzlüydü semâlar. Ay mahmur, yıldızlar salkım saçaktı. Arkadaşı çoktan uyumuştı, ancak bu gece ne yapsa uyuyamıyordu Muhsin...

Her çıtırtı, yeni bir sıcırayışla bozuyordu hülyalarını. Uykuya direnen gözleri arada bir fal taşı gibi açılıyor, az sonra yeniden dalıyordu hülyalara. Artık alevleri de çekilmişti kor ateşin. Önce Muhsin'in yüzünü yalayan sıcaklık, serin bir havaya bırakmıştı yerini.

Arkadaşına bakıyordu arada bir... Derin nefesi zaman zaman, gecenin sessizliğini bozuyordu.

Yüreğinde taze bir sevdanın kıpırtılarını taşıyan delikanlı, gözlerini yıldızlara perçinlemiş, el değmedik hülyalara bırakmıştı kendini... Ela, derin, bir çift göz vardı yıldızların düzen kurduğu yerde... Taze, berrak bir yüz ve geceyi büyüleyen bir çift göz duruyordu gecenin mahmur aydınlığını yaydığı semâda. Aklında o vardı, onu düşlüyordu uykuyu kovalayan gözleriyle...

Evlerinden çıkar çıkmaz, sürünün indiği yamaçlara yönlendirmişti adımlarını. Babası öyle istemişti Muhsin'den. Yorgun ve isteksiz atıyordu adımlarını, evlerinden ayrılıp dağlara yöneldiğinde...

Birden her şey anlamını yitirmiş, çakılıp kalmıştı yürüdüğü yerde. Delikanlılık çağına henüz girmişti. Yaşadığı köyün gençleri bir araya gelip evlilik sözü ettiklerinde hep o kızın adı anılırdı.

Güzel buluyorlardı evlilik hayalleri kurmaya başlayan delikanlılar o kızı... Muhsin de aynı ismi yazıp saklamıştı belleğine belki de bu konuşmaların etkisiyle... Soru işaretleri vardı kafasında. Gençler, kendilerine hayat arkadaşı seçmeyi düşlerken, ilk onun adı anılırdı. O kız farklıydı evlilik çağındaki gençler için... Muhsin'de de merak uandırmıştı bu konuşmalar ve gizli yarış...

İsteksiz yürüdüğü yol, karşısına zihinlerin efsaneleştirdiği o kızı çıkarmıştı. Ortalarda kimseler yoktu. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. O kız vardı yolun biraz ilerisinde, bakışlarının dökülüp kaldığı mevkide...

Daha öncesinden duyup düşüncesine yazdığı o sözler, büyülemişti sanki yüreğini... Frenleyemediği iradesi, duygularına buyurganlık kazandırıyor o kızın karşısında.

Yüzündeki keder bile silinip yok olmuştu onu gördüğünde. Güneş gibi doğmuştu yolunun üzerinde o kız...

Başka kimseler görünmüyordu etrafta ya da başını kuma gömmüştü delikanlı. Gönlünün emrivakisine kaptırmıştı kendini... Kalbinin buyurganlığı onu yüreklendirmiş, fırsat tanımamıştı durup düşünmesine. Acelesi vardı bu yüzden. İrade dışı bir heyecan hakimdi beden diline...

Aralarındaki mesafe kısaldığında, aklı adeta gözlerine inmişti delikanlının. Utangaç, tereddüde esir bir ses, zor ulaşıyordu menziline:

“Suna!”

Hiç beklemediği bir çağrı durdurmuştu genç kızı, önemli bir şey duyacağını sanmıştı o da. Yüzüne bakmıyordu utancından:

“Buyur Ağaoğlu.”

Yörede adı duyulan bir ağanın oğluydu genç kızı yolundan eyleyen. Delikanlı, yöre ahlakının hassasiyet sınırını aşmamaya zorluyordu kendini... Bakışları ürkek ve nefesi titrekti konuşmaya yeltenirken, gözleri başka bir istikamette bekliyordu söz ağızdan firar ederken:

“Kusura bakma, yolundan ettim seni. Bir maruzatım vardı sana açmayı düşündüğüm. Bilirim, uygun değildir böylesi davranışlar yol üzerinde, onun için hakkını helal et.”

Genç kız, gözlerini kaldırıp da bakmadı yüzüne:

“Buyur Ağaoğlu. Duyarım ki sen adetlerimize uymayan işe bulaşmazmışsın.”

“Komşu kızı, yaşlarımız hayat arkadaşı seçme vaktindedir. Mehel değil, dediğim şudur ki seni yolundan alıkoyup bu sözleri söylemek düşmezdi bana. Vaktim dar, söylentiler çok. Duyarım ki benim çağıma gelen her delikanlı, evlilik

için ilk sizin kapınızı çalmayı düşlermiş... Babamı anamı gönderip kapımızı boş yere çalıp gitmesinler diye sorarım fikrini. Gönül işi bu ne de olsa... Sen onurlu bir kızsın, bense gururu incinmeye alışkın olmayan bir genç... Hayır dersen, ne ben bu arzumu sana ulaştırdım ne de sen duydun... Bil ki gönülden isterim seni, şayet sen de yol arkadaşım olmayı dilerisen.”

Gözleri, ayaklarının uçlarına perçinlenmişti genç kızın. Başı öne eğikti ve utancından çil çil, alevden benekler düşmüştü suratına.

“Ben de bilirim ki yol kesip, gönül soruşun mehel değildir Ağaoğlu. Ancak duyarım ki gönlün senin elinde değildir. Ağa baban çoktan karar vermiş sana kimin hayat arkadaşı olacağına.”

Delikanlının adını bile söylemiyordu genç kız. Muhsin’in ağırlığına gitmişti duyduğu sözler:

“Gönlüm benim emrimdedir komşu kızı. Yiğit olan, başkasının emrine vermez onu... Babam başkasını mehel görse de ben seni seçtim. Tabii sen de istersen...”

“Sana cevap vermeyi uygun bulmam Ağaoğlu. Ağa babanı bilen bilir ki o sözünden dönmez. Var, yoluna git, dile düşürme adımı. Bu sana yaraşmaz.”

Beynini hançerlemişti genç kızın açık sözleri. Delikanlı, ezilip kalmıştı duyduklarının altında ve dünyayı ateşe veren bir ahın ardından yüreklendirmişti sözlerini:

“Komşu kızı, sen bilmez misin ki kalp emir almaktan hoşlanmaz...”

“O, kalbin sahibine bağlıdır Ağaoğlu. Ne söyleyebilirim ki başka. Bakarsın gücün yetmez babana ve onun gönlünün

esiri olursun... Var git, babanla konuş önce. Yoksa dile düşürürsün beni ve günaha girersin.”

“Sana erkek sözü komşu kızı. Dilersen yemin ederim şuracıkta, üzerinde durduğumuz yol şahidimiz olur. Söz namustur benim dünyamda. Can bu bedende oldukça da sözüm senedir. Ya sen, sen ister misin beni sorduklarında?”

“Madem kendine güvenirsin, Allah utandırmasın Ağa-oğlu. Başka da sözüm olmaz...”

Suna, etrafını vehimli bakışlarla kolaçan ettikten sonra, adımlarını hızlandırıp ardına bile bakmadan uzaklaşmıştı delikanlının yanından...

Dönüp evlerine gitmek düşmüştü aklına Muhsin'in, ama babası kızabilirdi...

Gece

Gece, koyu hülyalar içinde uykusuz tükenmişti. Sabah, taze bir günle dağların yamaçlarına vurup sisler çözülmeye başladığında, sürü çoktan hareketlenmişti. Gözleri yorgundu, bedeninde hissedilir bir halsizlik vardı sürünün peşi sıra yürümeye başladığında.

Acıkmıştı. Çoban, yufkanın arasına bol çökelek koyup ona da dürüm yapmıştı. Zor yutuyordu lokmaları. Sabrı tükenmişti. Çobanın yanına yaklaşıp ona bir şeyler söyledikten sonra sürüden ayrılıp köyün yolunu tutmuştu Muhsin.

Acelesi vardı yüreğinin... Adımlarından bile anlaşılıyordu bu. Uçarı bir gönlü vardı evlerine kavuştuğunda...

Ayrılık hissi daha şimdiden dumanlı dağlar gibi düşmüştü gönlüne. Son günlerde kendi evinde, doğup büyüdüğü yerde tıpkı bir misafir gibi yaşıyordu... Duyguları buruk, inadına alıngan ve her şeyden değişik anlamlar çıkaran bir hissiyatın sahibiydi artık...

Askerlik vakti yakındı... Çağrılmayı bekleyen duyguların ivedisi, yüreğini durmaksızın burkuyordu.

Onun dünyası hiç büyümemişti doğduğundan bu yana. İlçe, en büyük mekân değişikliği olmuştu köyünden ayrılıp ihtiyaçlar için buralara yol düşürdüğünde. Askere alınır- sa uzak mesafeler girecekti doğup büyüdüğü topraklarla arasına...

Sarp uçurumların ortasında tutunmaya çalışan, kırık umutlu, tedirgin soluklanan çiçekleri andırıyordu duyguları.

İşlerini eğreti tutuyordu. Hasretin izleri çok erken düş- müştü bakışlarına. Eşyaya, doğaya, hatıralarının sindiği her yere buruk bakıyordu Muhsin.

Gurbet türküleri mırıldanıyordu durmadan... Efkârın, ruhunda koyulaşan bulutlarını dağıtarak gizlemeye çalış- sa da beden dili ve gözleri açıklıyordu içinde bulunduğu durumu.

Babası, annesi vardı hasretin gönlüne çöken ağırlığında. Bir de saf ve duru duyguların, hayat arkadaşı olarak adlan- dırdığı kız... Babasına bir türlü fısıldayamadığı arzusunun, omuzlarında her saniye biraz daha ağırlaşan yükü halsiz düşürmüştü onu.

Muhsin, Yeşil Höyük köyünün söz kesen adamımın oğ- luydu. Yöre onu Çolak Hüsnü lakabıyla tanımıştı. Acımasız, inatçı, dediğim dedik, asık suratlı, keskin bakışlı, heybetli, tuttuğunu koparan, yüreklere korku salan bir adamdı.

Oğlu evlenmek istiyorsa ve bir kıza gönül vermişse, “talibiz” demesi yeterliydi...

Muhsin’in gönlü bu bakımdan oldukça rahattı, ancak gönül işini babasına anlatması zordu. O halde tek umudu vardı, yüzünü yere eğip annesine açacaktı kalbini.

Artık sabrı son kertedeydi. Anlam veremediği haller için- deydi. Alevler yükselmeye başlamıştı yüreğinde. “Demek,

aşk dedikleri şey buymuş,” dedirten bir hissiyata kaptırmıştı gönlünü... Aradan biraz daha zaman geçerse, arzuları bitmeyen bir masal olup tükenebilirdi.

Zihninde, ayrılığı korkuya ve hasreti kâbusa çeviren duygular belki de sadece onu kaybetme korkusundan ibaretti...

Günler tükenip ara yere keşkeler girmezden önce elini çabuk tutması gerektiğine inanmıştı. Utanıyordu, buna rağmen ve annesine sıkıntısını açabilmek için kendini yüreklendirmeye çalışıyordu durmadan...

Bugün yarın derken, aradan tam bir haftalık zaman eriyip gitmişti. Kendisini ne kadar kamçılarsa kamçılansın, utancını yenip annesinin karşısına çıkamıyor, düşüncelerini ona bir türlü söyleyemiyordu...

Bahar bu yıl yine muhteşem dekorlar kurarak görücüye çıkarmıştı hünerlerini...

Hayallerinin gerçekleşmesi için oldukça kısa bir zaman kalmıştı önünde... Belki daha erkendi ama şu bir gerçektir ki en son güz gelip mahsuller toplanmaya başlandığında Muhsin, vatani görevini yapmak için köyünden çok uzakta olacaktı...

Her bahar olduğu gibi güneşin insanı büyülediği, yağmurun toprağa siyem siyem indiği, yeşilin bütün ihtişamıyla göz aldığı, çiçeklerin esen rüzgârların önüne sihirli kokularını katıp nefeslere ikram ettiği günleri yaşıyordu yeryüzü...

Kuzuların meleyişlerini, koyunların çingirak seslerini, dağların yamaçlarından duyurduğu, sürü peşlerindeki kurt köpeklerinin efelenerek koyunların güvenliğini sahiplenişini seyretmek bir ayrıcalıktı dağın yamaçlarında...

Atların kişneyişiyle, dor tayların yelelerini rüzgâra taratarak kanatlanışlarıyla canlanan o doyumsuz günlerdeydi Yeşil Höyük...

Son günlerde her şey güzeldi, ancak Muhsin'in işleri inanılmaz zordu. Çobanlarından biri rahatsızlanınca, yine iş başa düşmüştü.

Çolak Hüsnü sabah çorbasını içmiş, köşesine çekilmişti. Gün, sabahın bu saatlerinde serin olurdu Yeşil Höyük köyünde. Ocaкта odunlar tutuşmuş, alev alev yanıyordu... Çolak Hüsnü, otoriter, sözünün üstüne söz kabul etmeyen mizacıyla, derin bir nefes indiriyordu ciğerlerine.

Kimse çözememişti onu bu güne kadar. Kurtuluş Harbi gazisiydi. Tamı tamına altı yıl, cephede ölümle yüz yüze yaşamıştı. Dirseğini parçalayan kurşun, ona lakabını da vermişti: "Çolak Hüsnü..."

Askere alındığında, eşi Muhsin'e hamileydi... Cepheden sağ salim döndüğünde, evin içinde konuşan, gezip koşan bir erkek çocuğuyla karşılaşmış, bir oğlu olduğunu yıllar sonra öğrenebilmişti.

Soğukkanlı, otoriter, sert bir adamdı Çolak Hüsnü... Muhsin'i kucağına alıp hiç sevememişti. Savaş psikolojisi ona, acımasızlığı ve inatçılığı armağan etmişti bir anlamda.

Mal mülk sahibiydi, yörenin en varlıklı adamlarından biriydi. Askere alınmazdan önce, on altı yaşlarında gönül verdiği bir kızı istetip evlenmişti. Sultanım diye hitap ederdi ona... Şimdilerde kırk yaşlarında bir ağaydı... Sofra başındaki oğlunun üzerindeydi keskin bakışları. Yine emir vermek üzere aralıyordu dudaklarını:

“Ne oyalanıp durursun sofranın başında? Çobanlardan birinin hasta olduğunu bilmez misin çocuk? Çabuk ol. Çoban iyileşinceye kadar da kendine iş buyurtma bir daha.”

Coşkulu bir yüreği vardı Muhsin’in. Sürünün peşinden döndüğünde kuşluk vaktiydi. Babası evde yoktu. Annesini tek başına bulunca sevinmişti. Kalbinin sözden anlamayan, buyurgan sesini bugün mutlaka duyuracaktı annesine.

Anne, duygulu bakışlarla inceliyordu oğlunu:

“Hastalanan çoban geldi mi sürünün peşine?”

“Geldi ana.”

“Üşüdün mü gece? Sert olur dağların soğuğu.”

“Üşümedim ana. Ateşi yakıp oturdum başında.”

“Uyumadın mı hiç?”

“Yok be ana. Günler var ki uyku tutmaz gözlerim.”

“Neden, bir sıkıntın mı var yoksa?”

Tam sırasıydı, yüreklenmişti, gözlerinin içine bakıyordu anasının:

“Var ya... Anamsın, başkasına söyleyemem, günlerdir fırsat kollarım sana kalbimi açayım diye...”

“Söylesene oğlum, evladının sıkıntısı olur da dayanır mı ana yüreği? Acıkmışsındır. İstersen önce sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım, sonra da oturup dertleşiriz.”

“Otur hele ana. Konuşacaklarım yemekten daha önemli.”

Ananın itirazı vardı:

“Konuşmamız kaçmaz evladım, hele karnını doyor önce...”

Üsteleyememişti Muhsin. Ana, oğlunun önüne sofraya kurmuştu. Çorba, bulgur pilavı, yoğurt ve yufka vardı sofrada.

İştahsız kaşıklaştı çorbasını ve önüne pilav tabağı gelince, utançlı bakmıştı annesinin yüzüne. Kaşığı, pilav tabağının ortasına dikip öylece bırakmıştı. Bunun anlamı belliydi yaşadıkları yörede...

Ana, hayretle seyrediyordu oğlunu. Güngörmüş kadındı. Bilirdi yörenin âdetlerini. Sonunda, derdini anlamıştı Muhsin'in. Derin bir sessizliğin ardından mırıldandı:

“Derdinin hepsi bu olsun evladım. Sen yeter ki gönül düşürdüğün kızın adını söyle anana... Lakin zor olur evli insanın askerliği. Bunu da düşündün mü kararını vermeden önce?”

Utanıyordu annesinin gözlerine bakmaya. Zor konuşuyordu:

“Düşündüm ana. Dönüşte onu başka bir kapıda görmek daha mı kolay iştir sence?”

“Demek biri var oğlumuzun gönlünde?”

“Var ana.”

“Kim ola ki o şanslı kız?”

“Adını şimdiden duyurmak olmaz ana. Önce babamdan dünür gitmesi için söz almalısın ki daha sonra oğlun güvencesini alıp adını duyursun.

“Babanı bilirsin. Ya olmaz derse?”

“Sen onun gönlünü edersin ana.”

“Konuşurum konuşmasına ama bana kalırsa, askerliğini yapıp dön hayırlısıyla, kimi istersen o zaman Allah utandırmasın oğlum. Ben o ayrılığın zorluğunu yıllarca yaşadım.

Genç adamın yüreği, evlilikteki ayrılığın hasretini kolay çekemez...”

“Ana, askerlik bitinceye kadar bekletirler mi onu evde?”

“Sen bilirsin ođul. Ben duyurmasına duyururum babana...”

En Uzun Gece

Muhsin gece boyunca uyuyamamıştı. Yakası açılmadık hayallere vermişti kendisini. Sabah şafak sökmezden önce, ezanla kalkmıştı yatağından ve uyumamıştı bir daha. Dışarılara atmıştı kendini...

Bu sabah, güneşi kayıptı dünyanın. Köyün ufkunu örten, koyu bir sis tabakası yutmuştu güneşi... Nefesleri ferahlatan bir bahar serinliği vardı havada oysa.

Dışarılarda dolaşıp tekrar eve dönmüştü. Sessizce odasına girip kapısını kapamış, etrafı dinlemeye başlamıştı evin avlusundan...

Annesinden müjde bekleyen gönlü, darda bırakmıştı Muhsin'i. Neden sonra, anasının çağrısını duyup utanarak yaklaşmıştı yanan ocağın kıyısında kurulan sofraya.

Çolak Hüsnü, göz altından, anlamlı bir nazarla süzmüştü oğlunu... Kahvaltı yarılanmış olmasına rağmen beklediği haberden ne ses vardı ne de seda...

Anasının gözlerini yokluyordu ikide bir, kendisinden kaçan bakışların sıkıntısı, inadına daha da artırıyordu boğuntusunu.

İştahsız bir kahvaltının ardından, sofranın kenarına çekilmişti. Gönlüne serinlik düşürebilecek bir iz, bir işaret bekliyordu, ancak kimseden çıt çıkmıyordu.

Yoksa haberi babasına iletmemiş miydi ana? Çolak Hüsnü zor adamdı, verdiği kararı bile kimseyle paylaşmazdı kolay kolay...

Nihayet içerinin kasvetini değiştiren bir ses çıktı Çolak Hüsnü'nün ağzından:

“Muhsin!”

Gözleri parlamıştı babasına bakarken:

“Buyur baba!”

Başını öne eğmişti Çolak Hüsnü'nün... Anlamlı bir bakış uzatmıştı Muhsin'e. Oğlunun meraklı çehresini inceledikten sonra sözün özünü vurdu açığa:

“Atına binip git. Sürüdeki koçlardan en gözdesini alıp tez gel buraya.”

Merakının karşılığı değildi belki, ama yürekenip sormuştu yine de:

“Misafirimiz mi var baba?”

Keyifle yeniden yudumladı çayını Çolak Hüsnü.

“Bu bir adak.”

Üstelese, babası azarlardı onu. Babasının huyunu bildiği için, dahası olmazdı sorusunun. Sadece, “Olur baba, alıp getiririm,” diyebilmişti...

Atını hazırlayıp kamçıladağında sisler çekilmişti köyün ufkundan. Güneş vurmuştu nemli toprağın üzerine. Buharlara karışan toprağın nefis kokusu göklere ağıyordu.

Atı, dörtnala koşuyordu yamaçları tırmanırken...

Evin hanımını, sofrayı toplamıştı, merak içindeydi ağanın gözlerinde beklerken.

“Kahve ister misin Ağa?”

Çolak Hüsnü, anlık bir bakış uzattı eşine:

“Fena olmaz hatun.”

Güllü Kadın, cezveye su koymuş, kahvesini katıp ocağın kora dönüşen ateşe oturtmuştu cezveyi.

Gece vakti duyurmuştu oğlunun evlenmek istediğini ve gönünde bir kızın olduğunu... Olumlu ya da olumsuz tek söz etmemişti eşinin iletmiş sözleri dinlediğinde Çolak Hüsnü. Onun değişmeyen mizacıydı bu, evdeki herkes bilirdi. Sabırla bekliyordu fikrinin nasıl bir sonuç vereceğini... Ancak yine de ufak bir soruyla merakını gidermeye çalıştı.

Kahve ocakta kaynamaya başlamıştı. Önce göz ucuyla ağayı süzdü, peşinden de sorusunu ilettiler:

“Bir adaktan söz ettin Muhsin’i sürüye gönderirken.”

Kibri beden diline yansımıştı Ağa’nın:

“Doğru duymuşsun.”

“Nasıl bir adaktı, sebebinden söz etmedin hiç?”

Güllü Kadın, kahveyi fincana doldurmaya başladığında geldi cevap:

“Muhsin içindi.”

Yüz ifadesindeki değişim, gözlerine de yansımıştı Güllü Kadın’ın: